

VIRÁG LÁSZLÓ
VERSEK

A PÓK

Ezüstbe nyúlik a valóság teste
Ha a föld emészti, s a Napnak adja
Reggeli csillogást elnyel az este
S hatalmát éjbe alvadt fénybe oldja

A mérték egyszerre csapda és élet
A lélek lebegni s zuhanni vágya
Dermesztő zimankó a légben éled
S a rend a vágyakat magába zárja

Bolygók tánca halk bódulatban szűnik
Puha erőszak örökre átkarol
A föld ölelése az égbe tűnik

Az éjszaka csillagon túlra hatol
Harmata semminek szándékká gyűlik
S a félelem: tükrét feledve lakol

AZ ESKÜ

A szűz tűzkereket idéz
Lávapatak alatt a múlt
Marad egy égbe nyúló kéz
Remény a kürt hangjába bújt

Szavaddal dermesztesz jövőt
Izzó követ, mit a hegy hányt
Magadra vonsz maró esőt
Ám szándékod búvgömbbe zárt

Nézz, hogyan lánghat a hegyhát
Hogyan terem jövőt a szó
És hogyan nyitja meg álmát
Az istenben rejtező tó

Valami sejtelem tör fel
A világ a szónak foglya
Vitába szállhatsz a földdel
Az ég szavadat forogja

Egyforma madarak szállnak
Sokféle egerek néznek
Fűszálon hegyek vitáznak
Deres az ajka a térnek

Nézz, hogyan sújt le a pallos
Hogyan robban lassan a jég
És a kötél hogyan szálldos
Míg hazugság gyorsan elég

A TEREMTŐ DICSÉRETE

Egykedvű fej gurul a porban, töppedt
kaktuszon vértüű rubint csillog, a vén
szipirtyó nyolcágú nyelvén smaragd olvad.
Hallgatag hegyek tetején alszik egy tó,
melynek éber halak lubickolnak zafir
ölen. Nézz és hallgass, míg a forró dróthuzalok
villámmá égnek, s arany körökben járnak táncot,
a békák diadalmenetét büszke baziliszkusz
vezeti, lerogynak ím, a szüzek, s rézmadarak
emelkednek a gömbökben, labdacsokban csepegő
égre: karcolhatatlan lesz végre a kép,
senki se néz belőle, s öles léptek halnak el közepén.

AZ ELHAGYOTT NŐ PANASZA

Temérdek szoba, s az ajtóban üres
asztal, szertehányt könyvek ásító pince
előtt: gyűlnek a könnyek, de el nem erednek,
repedt földet nem örvendeztetnek, csak locsolókanna
kuruttyol olykor, híg maradékát adva az
égi víznek.

Szememre mosolyt csal a Nap, s társakkal együtt
kacagok, de lelkem távoli felhőkben időzik,
áztató vízre vágva, villám gyönyörű hangjára,
egyedül lenni végre, igazán, a távoli felhők
életadó erejével, táplálni újra a fényt,
vágyak vágyakat megölő viharára vágva.

ÖRÖKLÉT

Súlyos keresztjét a szükség eldobta, a folyamba
esett, s a vízésésre nyugalom szállt,
a harkály magát elrikkantotta, s a
hang vissza nem talált, míg a
láthatatlan kő minden jelentést
magába zárt.
Ekkor megölte magát
a múlt: túhegyre ült, s a kéjben végső lángra
gyúlt, csillagok fénye kihunyt, hogy
újra lángra kapjon, s a szemnek elhozza,
mi jövő, s mi múlt. Szenvedést feledett csontok
illata száll, aranygyűrűt villám kerít, mely minden
igyekevést örökre magába zár: nevetve
dörren, a hattyú felkacag, szerelmes arcon
a fájdalmas kéj romolhatatlan örömbe fagy.

A HALÁLOS VÁGÁS

Feltétel vágja ketté a földet,
hallgat az ég, s az alvilág is,
némán tekint kiszáradt ágon
függő kardra, mely széthasogatja
a szél folyamát. Lassan ébred az úr,
ki képzetek tömkelegét bogozza össze,
teste átmelegíti számtalan leplét
a légnak, s csendes esőt támaszt a
szomjas sziklán. Farkas járja az erdőt,
szimatol egyre a testet feledett szüzek

VERSEK

nyomában, de megriad ő is: a kard
szava eljut a szív álmos tömegébe,
s új erek futnak, reményt feledő
fák törzsében.

SUBSTANTIA-ESSENTIA

Tétova álmodban, ha méz
csurog fenyőtű csúcsán, akaratlan
növekedés csodája éket üt úr
és szolga közé. Látod, hogy
elaggott rudakon kövér denevérek
lógnak, s e függés éjfeketébe zárja
életed vak melegét, s hatalmad örömmel
nyúl el kegyetlen kényszer lába
előtt. Sűrű, tunya pára települ szemed
áhított, imádott s hazudott világa elé, de
dühödben föld üregébe bújsz, s haragod
villáma gyújt talmi világot, míg a fák
gyökerét kutatod. Elfut előled az élet,
a földnek férgei csípős füstté égnek,
tétova jelt küldenek, messze az égnek,
melynek ölen izzó ölelésben, robbanó kéjjel
fekete villám vet véget a térnek.